

© KAREL DUERINCKX

Niet lezen!

De Nigeriaanse journalist die vorige week werd opgevoerd in de aflevering 'The Super Eagles' in Andere tijden sport (NOS), had het over de Nigeriaanse nationale voetbalselectie die er in 1994 in de VS pas na verleningen uitging tegen Italië. Dat kwam volgens hem hierdoor. Na de eerste ronde was de minister van Sport met zes vrouwen naar het hotel gekomen, en de beste spelers mochten eerst kiezen. De journalist getuigde, samen met de bondscoach, hoe treurig en hoe typisch het was dat ze hun concentratie niet hadden kunnen vasthouden.

Ik heb Andere tijden pas afgelopen maandag bekeken. En gelachen, want het hele Pinksterweekend had ik de zelfhulpgroep Politiek Al Te Correct Vlaanderen en wat boze Afrikanen over mij heen gekregen omdat ik het volgende had durven schrijven:

Ik zou de leden van de zelfhulpgroep Politiek Al Te Correct Vlaanderen willen aanraden om nooit meer sportpagina's te lezen

"... Afrikanen kunnen zich geen zes weken concentreren op één doel. Dat is een empirische en statistische vaststelling. Als ze twee wedstrijden hebben gewonnen, zwermen de makelaars het hotel binnen, gevolgd door de groupies, gaat de druk van de ketel en weet de meegereisde tovenaars niet meer van welk hout pijlen te maken..."

Oké, dat van die groupies klopt dus. Neem maar van mij aan dat ook de makelaars daar rondzwerven, én de tovenaars. Ik heb er in 2002 en 2006 mooie ironische verhalen over geschreven in deze krant, en daar stoorde zich toen niemand aan. Eén juju uit Ghana heeft al verklaard dat de vloek die hij over Cristiano Ronaldo heeft uitgesproken hem het hele toernooi pijnjtjes zal bezorgen.

Ik zou de leden van de zelfhulpgroep Politiek Al Te Correct Vlaanderen – weze

subsidieerde parochiezalen, twitteraars met tien/honderd keer meer tweets dan volgers, blogsters zonder lezers én al hun volgelingen – willen aanraden om nooit meer sportpagina's te lezen. Topsport is de ultieme meritocratie. In sport is het de beste die zou moeten winnen en de winnaar krijgt alles. Dus: niet meer lezen en niet kijken vanavond naar Brazilië-Kroatië, want in onze rechtse topsportwereld bestaat geen kansarmen- of minderhedenbeleid. Niet helemaal waar: op de Olympische Spelen bijvoorbeeld mag elk land zes atleten afvaardigen, ook al kunnen ze er niks van. Om dan vierkant te worden uitgelachen in Heat 1 van de 100 meter lopen of zwemmen.

Ik vind niks uit, ik stel vast, ik analyseer, ik klaag geregeld aan en ik schrijf op – al dertig jaar en meestal tot tevredenheid van de lezer – en ik deed dat vorige zaterdag in een voetbalbijlage in de sportpagina's, in columneske taal.

Als ik het in een 'eigenzinnige voorspelling' heb over de Afrikanen die zich niet kunnen concentreren, dan heb ik het niet over de iets meer dan één miljard Afrikanen, maar over de vijf Afrikaanse ploegen op de World Cup. En is dat geen racisme.

Als ik het in de toekomst zal hebben over de genetische voordelen die zwarten hebben, dan slaat dat alleen op sport en zal ik niet nalaten te melden dat West-Afrikaanse zwarten gemiddeld langere armen en benen hebben dan blanken, wat in veel sporten een voordeel is. Ook dat is geen racisme.

Zolang dat wetenschap is, zolang de feiten zijn wat ze zijn en zolang de uitersten van de Gausscurve, en dus de kleine verschillen in topsport de uitkomst bepalen, voel ik mij gerustgesteld en kan politieke correctheid mijn rug op. Als correctheid blindheid wordt, ga ik met duivels plezier op lange tenen staan.

Ja, ik ben al vaak in Afrika geweest, onder meer in Congo en niet gesubsidieerd. Neen, racisme is niet relatief en ja, ik prijs mij gelukkig dat de wetten van de topsportjungle niet gelden in onze maatschappij. Ten slotte: als Afrikalover zou ik een Afrikaanse wereldkampioen een ongelooflijke verrijking vinden.